

Angaaende Indholdet af §§ 37 og 38 henvises iøvrigt til de tvende Love om Fiskeriet i Limfjorden af 29de December 1857 §§ 39 og 40 og 22de Marts 1867 § 10 samt § 6 i Lov af 1ste April 1871 om Lønninger for de under Indenrigsministeriet hørende Embeds- og Bestillingsmænd med Undtagelse af selve Ministeriets Personale. Sluttelig bemærkes, at da den Bemyndigelse, der ved nysnævnte Lov af 22de Marts 1867 § 11 er givet Bestyrrelserne i de til Limfjorden grændsende Sogne- og Kjøbstadkommuner til at udnævne Mænd til at føre Tilsyn med Overholdelsen af Limfjordsfiskerilovene, kun i meget ringe Grad er bleven benyttet og dette ulønnede kommunale Tilsyn derhos paa de Steber, hvor bemeldte Lovbestemmelse er bleven bragt i Anvendelse, har vist sig ganske uirksomt, har Ministeriet ikke fundet Anledning til at optage denne Bestemmelse i Lovforslaget.

Kapitel 4. Fiskeri i de øvrige Fjorde.

Kommissionens Forslag i dens § 45 om Indskrænkning af den hidtil bestaaende Frihed for Alle til at fiske paa Fjordene og lignende Bunde til Behoerne af de tilgrændsende Kommuner er ubeladt af nærværende Lovforslag. Idet man med Hensyn hertil skal henvise til de indledende Bemærkninger til Lovforslagets 3die Kapitel, skal man her indskrænke sig til at fremhæve, at Ministeriet ingenlunde har kunnet tiltræde den Begrundelse af Kommissionens Forslag, som indeholdes i dens Bemærkninger S. 52—53, og navnlig ikke saadanne Udtalelser, som at de ved Fjordbredderne boende Smaafiskere skulde have „Krav“ paa med Udelukkelse af Andre at beskyttes i deres Virksomhed, eller at det skulde „stride mod Retfærdighed, at det skal være tilladt Nogle at berige sig, naar derved Andre blive brødløse“. Man skal derhos ei heller lade ubemærket, dels at Kommissionen synes at udtale sig med større Styrke end egentlig forsvareligt, naar den hævder, at den i Fjordene hidtil bestaaende Fiskefrihed „uundgaeligt maa føre til en hensynsløs og forværende Brug af Statens Hjælpekilder“, idet Kommissionen herved synes ganske at lade ude af Betragtning de øvrige i Kap. 4 indeholdte, til Fjordfiskeriets Fredning sigtende Bestemmelser og navnlig den vigtige, ogsaa i Lovforslaget optagne Regel i dens § 46, hvilken Kommissionen selv paa et andet Sted (S. 66) tillægger en saadan Betydning, at den udtaler som sin „faste Overbevisning, at ingen Vej bedre end denne vil bringe Fred tilbage, Fasthed i Forholdene og føre til det forfaldne, vigtige Fjordfiskeris Oprensning og Bevaring;“ og dels at det neppe er ganske korrekt, naar Kommissionen S. 53 udtaler, at Fjordenes Spærring vil blive det virksomste af alle Midler til det derværende nu forfaldne Fiskeris Oprensning og Bevaring; det er nemlig af Kommissionen selv erkjendt, at

det først er i de senere tildels endog i de aller- seneste Aar, at Fiskere andetstedsfra og navnlig fra Limfjorden have begyndt at drive Fiskeri af nogen Betydning i enkelte af Landets øvrige Fjorde, og det maa herefter forekomme indlysende, at det ikke kan være den legalt bestaaende men faktisk ikke lynderlig benyttede Fiskefrihed, der er Skyld i Fjordfiskeriets formentlige Forfald.

Til § 39. Af Kommissionens Bemærkninger til dens § 46 fremgaar det, at der vel har været Enighed i Kommissionen om, at Loven burde indeholde et Forbud mod Brugen af Aalevaad af ethvert Slags paa de under dette Kapitel nævnte Bunde, men at dog 3 af Kommissionens Medlemmer til Forbudsbestemmelsen have ønsket knyttet en Tilføjning, hvorefter Brugen af Bøtvaad, saaledes at Vaaden drages til Vaadet, skulde kunne indrømmes ved de i Kapitel 4 omhandlede Vedtægter for et Tidrum af ikke over 2 Maaneder om Aaret. Da Kommissionen imidlertid er enig i, at Aalevaad under hvilken som helst Form for dets Anvendelse er et skadeligt Redskab, og da dette Vaad derhos nu kun i meget ringe Grad er i Brug blandt den de her ombrugte Fiskevande omboende Befolkning, maasse med Undtagelse af Fiskerne ved Jesfjorden, har Ministeriet med Kommissionens øvrige Medlemmer maattet finde det rettest ikke at optage den foreslaaede Tilføjning.

At Brugen af Aalevaad saaledes ganske forbydes i alle Landets øvrige Fjorde, medens den foreslaas bibeholdt, om end kun med Indskrænkninger, i Limfjorden, kunde vel synes at være noget anomalt. Tages det imidlertid i Betragtning, at ingen af Landets øvrige Fjorde i Henseende til Størrelse og Udstrækning kan stilles lige med hin Fjord, at Fiskebestanden selvfølgelig er langt mere udsat for Udelæggelse i en snævert begrænset, lavvandet Fjord end i et stort Fiskevand, at Aalevaadfiskeriet altid har spillet en stor Rolle i Limfjorden, medens det først i den nyeste Tid har faaet nogen Betydning i enkelte af de øvrige Fjorde, hvor det derhos mere er blevet drevet af Fiskere andetsteds fra end af de Omboende, og at man altsaa, ved ganske at forbyde dette Fiskeri i Limfjorden, vilde slippe en væsentlig Indtægtskilde og bryde med Forholdene, som de historisk have udviklet sig, medens dette ikke kan siges at ville blive Tilfældet for de øvrige Fjordes Vedkommende, hvor ialtsind indtil den nyeste Tid omtrent den samme Tilstand har bestaaet, som om der all haade gjeldt et lignende Forbud som det, der nu foreslaas, — skjønner Ministeriet ikke rettere, end at den saaledes forhaandenværende Uoverensstemmelse maa erkjendes at være vel grundet.

Til § 40. Kommissionen har anset det for rigtigst at kræve en Vedtægt tilveiebragt for Fiskeriet i ethvert af de her omhandlede Bunde, og da man uden dette ingen Sikkerhed har for, at det